

LA PIPA D'EN ROC

PUBLICACIÓ D'HOMENATGES I CONGRESSOS

Publicació Satírica

Fascicle núm. 39/ Preu: 20 Ptes.

11 de juliol del 1979

ELS PREUS ESTAN PER TERRA

L'Abril Martorill com a Ministre de no sabem què és una nul·litat. Per aquest motiu l'hem considerat reixedor de ser entrevistat a la nostra publicació.

Amb aquesta finalitat hem fet traslladar a Madrid el nostre entrevistador especial, Lauren Castigo, a fi i efecte que el lector quedi igual que abans de l'entrevista.

(Traduït del castellà)
LC.- Senyor ministre, perquè no pugem els preus d'una punyetera vegada?

AM.- Estimad amic, els preus no pugem per la senzilla raó de que els hi tenim prohibit. D'aquí el caràcter profundament social i progressista de la nostra política.

LC.- Sembla ser, però, que el corrent elèctric ha baixat de preu. A què és degut això?

AM.- Les companyies que produeixen i venen electricitat al país, estan cansades de treure tants beneficis. Es per aquest motiu que aquest any han decidit prendre unes vacances.

LC.- Sembla ser que el Govern és a punt d'endegar una campanya per augmentar el consum d'energia entre la població. Perquè?

AM.- Efectivament. Volem que la gent pugui mirar la tele les 24 hores del dia. D'aquesta manera l'atur no es veurà pels carrers, evitarem l'augment de la natalitat i garantitzarem el vot a UCD.

LC.- Una darrera pregunta. Creu que aprovarà per setembre l'assignatura que té pendent el senyor ministre?

AM.- Pensi, amic meu, que l'economia és una assignatura molt difícil. De totes maneres estic psicològicament preparat per a sevol cosa.

I nosaltres també.

ARANDES TAMBE VOL UN HOMENATGE

No hi ha dret. Mira que retre un homenatge a la Montserrat Roig, el Joan Anton Benach i a l'Antoni Serra, i no invitar l'Arandes... Pobre home! Ell que tant s'havia esforçat per fer-lo possible i va i l'obliden. Repetim: no hi ha dret.

I com que la justícia és la cara i el cul de la nostra publicació, "La Pipa d'en Roc", desde aquesta ra pàgina, vol fer un cridament a tots els professionals de la premsa, la ràdio i la televisió; a tots els telepacients de Catalunya; a totes les mares sorteres del país i al President Tarradellas, perquè participin en un acte massiu d'homenatge a qui a tornar a fer possible la unitat dels catalans.

Jorge Arandes, el Galin-soga de RTVE, ha tornat a donar un objectiu comú als homes i les terres del Principat i ses illes. Jorge Arandes, com un nou Duc d'Olivars, ha estat capaç d'alçar en una sola

falç els més diversos segadors de la terra baixa i la alta. Jorge Arandes, en fi, no li ha calgut tornar de

Sant Martí le beau per conquerir unanimitats.

Per tant, hem decidit convocar l'acte de desgredge i homenatge en una data propera i adient. Data que no podia ser altre que el 18 de juliol.

Serafi Bandarra.

NOTA.- No és cert que després de veure "Holocausto" Arandes proposés canviar el nom de Miramar pel de Mattahusen..

TARRADELLAS ES QUEDA A MADRID

Tarradellas sembla haver trobat gust a la capital del regne. De moment no hi ha indicis de que vulgui tornar a la Plaça de Sant Jaume. I és comprensible. Una cosa és estar prop del poder i l'altre fer-ho veure.

"Tout va bien", "Tout va bien", repeteix incansable l'honorable, mentre no para de fer visites i més visites a les llars dels cortesans.

"Mentre duri la gorra i mengi calent, jo no m'en vaig d'ací ni trompa" diuen que diu l'honorable quan se'l sorpren amb la guardia baixa.

Sembla ser que quan torni a Catalunya l'únic que portarà de Madrid serà la panxa ben plena. Pel que fa als traspassos ens explicarem quatre tonteries que, certs comentaristes polítics, interpretaran com una victòria del seny i del "savoir fer" del gat vell de la Casa dels Canonges.

Total, que res de res, una visita turística ara que són vacances a casa de les tietes de Madrid i para de contar. Això sí, vital per Catalunya.

LLERENA: NO FOU LA INQUISICIÓ

Milers de cadàvers varen ser trobats rera una pared d'una església de Llerena (Badajoz), la passada setmana. La momificació de molts esquelets, lluint una expressió de terror, fa presuposar que la majoria foren emparedats de viu en viu. A partir d'ací han sortit al mercat les més diverses opinions respecte el seu origen.

Com sempre ha estat la Santa Inquisició qui s'ha carregat el mort, i mai tan ben dit. Algú, tremolosament, ha suggerit que podia tractar-se d'una cosa més recent com, per exemple, les curses de braus on hi participà el glorificat Manolete que en lloc de torrear bestioles ho feien amb els republicans presoners de Franco, cosa que demostra una elevada sensibilitat i humanitarisme respecte pantes i animals.

Però no. Els emparedats de Llerena no tenen res a veure amb la Inquisició o amb curses de braus a l'estil del chef. Les mòmies

trobades rera la pared responen a quelcom més proper encara. Segons els resultats obtinguts per l'anàlisi que han efectuat els especialistes enviats a Extremadura per "La Pipa d'en Roc", el pànic que va fer traspassar a tants fills de veí respon a quelcom més terrorífic que el Sant Ofici o la Repressió Franquista. Respon a un suïcidi col·lectiu de premonitors de la Reforma.

ELS CAPELLANS CONTRA EL DIVORCI

La vergonya que no tenen ells la tenim nosaltres. Si senyors, escribim aquestes ratlles quan la "Conferencia Episcopal Española" ha de pronunciar-se sobre el tema del divorci. L han portat amb molt de misteri tot aquest afer dels "monseñores" d'aquella casa, talment com si a algú interessés llur opinió. Però nosaltres, tot i estar curats d'espants, esperem que les seves "indicaciones apostolares" ens agafin confessats.

I per a començar a fer boca ja en tenim prou amb la "passada" glosa dominical del senyor Jubany. Aquest, en una violenta diatriba contra el divorci, va dir que és "una verdadera epidemia de nuestro tiempo", i va anunciar que ell no pensava divorciar-se mai. Més certera va ser una altre tonteria del mateix senyor, que no dubtem passarà a la història de la id. Va dir que l'Església és la "más valiente y tierna madre de los hijos inocentes". Toma ya!

Per aquest motiu "La Pipa d'en Roc" escriu aquest article indignadíssim. Ja que tots som fills innocents, ens ho han assegurat, i no en volem saber res d'aquesta tierna madre que ens ha sortit de trasantó i sensí ni tenir-nos en compte.

Els clericals no han estat mai a l'alçada dels temps i ara parlen de la indolubilitat sense adonar-se que si algun motiu hi ha que faci vàlid el matrimoni és, precisament, el divorci.

Una llaua, estimats clients i clientes que ens llegiu. De tota manera si us hi fixave-ho veuríem-ho que el món catòlic apostòlic i romà està bastant trasbalçat. Resulta que Joan Pau II ha parlat milers de de processos de secularització que s'amunteguen a les oficines del Vaticà, perquè si es queden sense pastors que farran les pobres ovelles en la perillosa muntanya dels sentits.

De la tombada a la dreta de l'Església tothom pot adonar-se'n. Però són uns mestres en l'art de la simulació i ja han descobert una altre

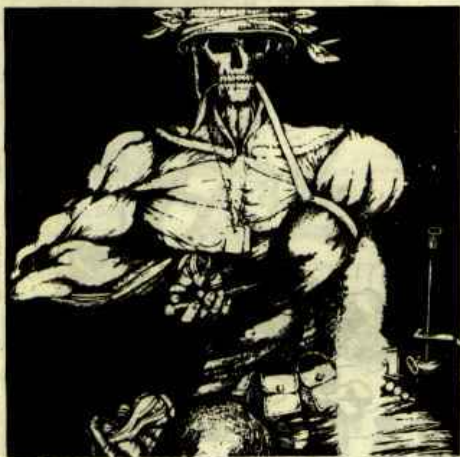
manera de tirar la pedra i amagar la ma: el rock clerical.

Un conjunt italià a sou d'interessos multiespiritu- als ha llençat el "Wojtyla disco dance". Un "xa,xa, xa" anomenat "El Papa arribat del fred" Glaçats hem quedat en aquesta casa davant tanta estultícia. I per entrar en calor ens posat a ballar el bonic dansable d'en Miguelito Bosé que es diu: "Vota a Juan XXVI". Una frivolitat musico-clerical que té una estrofa que ens fa pessigolles als melics de la nostra heterodoxia de marenga. Aquella que diu: "Vota a Juan XXVI, que en el amor es el Rey". Daba, daba dal.

ULTIMA HORA.- No és cert que després d'haver descobert la massacre de dues mil persones a Llerena, i suposat una malifeta de la Inquisició, la TVE programi un serial anomenat "Holocausto Clerical".

Mn. Eminētissimus Ego

PEDRO SCHWARTS

Coneixeu Pedro Schwarts?. No és un nazi refugiat a Espanya, com el seu nom pot fer presumir. Almenys, no en tenim notícia. És clar que, en sentir alguns paràgrafs de la seva intervenció al cicle de debats sobre les autonomies i l'estructura de l'Estat organitzats —esgarrifeu-vos— per Julian Marias, varem observar de seguida que la seva nissaga venia de lluny. El tal Schwarts va dir que no es podia tolerar que l'Estat financés l'experiment socialista que es preparava dins d'una Catalunya en la qual la paraula "autonomia" fos quelcom més que una paraula que els franquistes de la UCD han assimilats i incorporat al seu vocabulari. Ens imaginem que Schwarts deu campar per aquestes esferes. L'economista i membre de la Trilateral, no deu veure que el senyor economista de la Trilateral, en

Trias Fargas pugui controlar el govern autònom d'Esquerres que aplicui les lleis emanades d'un Parlament autònom d'esquerres. Almenys vol tenir les esquerres protegides. El seu diner no anirà a engrassar el volum de l'or guardat a Moscú per finançar aventures i revolucions, car anant a Sant Joan de Déu cada final d'any ja en té prou per a quedar bé amb els pobres, i tot allò del terror roig... ja sabeu.

Es clar que, ben mirat, si a Catalunya hi haguéssim peles, abans que finançar el socialisme, el primer que caldria fer seria reforçar les fronteres de l'Ebre. A Catalunya només deixarem entrar-hi bona gent. I a Madrid pot dir-hi el que vulguim senyor Schwarts. Que a Catalunya li hauriem de pagar una dentadura nova. I estem d'estalvis.

Encarat Ala Meca

OLARRA TENS NOM DE MACARRA

Nosaltres, els que ens varem traslladar al País Basc per votar aquell invent de la Unión Foral del País Vasco, ens hem quedat de pedra quan ens han dit que el nostre heroi, en Luis Olarra, havia fet suspensió de pagaments. Un home que havia fet tantes coses importants no podia fer-nos aquesta jugada. Entre nosaltres, hem de fer notar que el varem anar a votar perquè ens devia calers llargs i abundosos. Per si algú no sap qui és aquest Lluís Olarra farem esment de les seves realitzacions més importants:

— Es propietari d'unes bodegues a Logroño, que, ademés de fer vi dolent, no entrompa. Sembla ser que la raó profunda d'ambdós defectes és allò que es guarda dins les botes abans d'ésser embotellat no és vi. Tampoc no ho és després d'ésser ficat dins el vidre.

— Té una companyia immobiliària que no es diu "Núñez y Navarro", encara que mai se sap.

— Va encarregar-se de les Indústries del Metall en els Planes de Desarrollo. De Metalls no en va parlar però se li va veure el llautó. L'or no se li va veure, però se li suposava.

— Va ser vocal del Consejo Nacional. El senyor Luis Olarra ens ha escrit que no cobriem si diéim

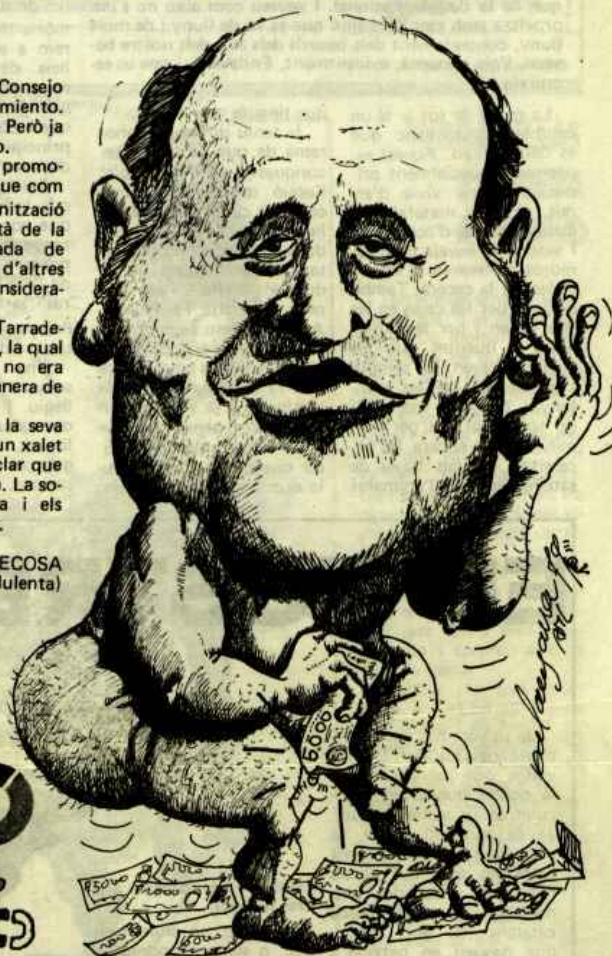
que es tractava del Consejo Nacional del Movimiento. No ho diem doncs. Però ja deveu pensar-vos-ho.

— Va ser un dels promotors de la CEDE, que com sabeu, és una organització benèfica que resultà de la barreja desordenada de OCDES, UCDS i d'altres lletres d'escassa consideració i pitjor estopa.

— Va portar en Tarradellas amb el seu avió, la qual cosa, i mirat bé, no era més que la seva manera de ser conseqüent.

— Ara comença la seva vida d'arruïnat en un xalet de l'estranger. Es clar que ell no en té la culpa. La societat era anònima i els obrers no produïen.

MECOSA
(Indústria fraudulenta)

ÀNIMES DE CANTIR

CESAR PÉREZ

No sabem perquè, però mai no ens han agradat els noms imperials. Ens sembla que porten cendra. Per això quan ja fa anys va sortir a la "tele" aquell animaló d'en Pérez de Tudela ja ens va posar en guarda allò del "de", tan aristocràtic com quedava. Imagineu-vos doncs quan ens assabentàrem que, ultra això, portava un nom tan pompos com poc pràctic: César Augusto. Això ja era massa. Ens va agafar amb les defenses baixes. Però ens queia bé el xicot. Un muntanyenc de socarrel no podia ser malparit. I, tanmateix, ell també feia país. Fins que va adonar-se, com d'altres, que fent país també es podia fer pela.

En Pérez de Tudela, quan era petit, devia ésser d'aquells uniformats de mala mort que "se echaban al monte" a repartir llenya entre els xicots que hi anaven a cantar la "Vella Xiruca" i fer focs de camp sota un retrat així de gros d'en Baden Powell. D'altra manera no ens veïem capaços d'entendre el seu historial posterior.

En César anava d'excursió els diumenges, i els dies de feina feia de policia. Què hi feia no se sap, però males llengües diuen que el feien servir de gos, tan grosses eren les seves facultats olfactives. Perquè allò que no pot ser posat en dubte és que en Pérez de Tudela és un home de nassos. Cal tenir-los per utilitzar la muntanya com una font de "peles", explotant la supina ignorància dels ciutadans d'avui. I no deixa de ser lògic: no han vist mai un arbre i ja es veuen en cor

DE TUDELA

de distingir la tarigola del romaní. Per això en Pérez va ser tan ben rebut. Veure un homenet amb els nassos ben posats parlant de muntanyetes i ascensions, que suplia la seva manca de recursos a l'hora de parlar amb un entusiasme gairebé infantil, i que —això era el més important— no parlava con un savi. En Pérez de Tudela era allò més semblat al "Bon Sauvage" que es necessitava, l'engendre roussonnià que recordava que no tot era pols, merda, fum, gratacels i ministres: que cabia un més enllà natural i lliure on es podien cridar els odis més íntims sense por de represàlies de cap tipus, un petit jardí en un món sense jardins.

Després resulta que el paradís del Pérez no era aquest paradís que nosaltres volíem. Al món del Pérez es podia beure llet amb cola-caó o llesques de pa amb Nocilla "Ponle alas a tu libertad", ens deien a la tele fent-nos veure qualsevol bananada. I sortia l'"escalador" amb "bambes", amb "jersel" lacoste i pantalons "Old-chap" (Viejo amigo) i l'insignia d'AP en lloc del cocodril.

En Pérez ha acabat la seva escalada. De candidat a diputat per Aliança Popular a escalar torres i pisos que qualsevol maníac amb unes relatives ganes de suicidar-se escalaria per fer veure que en té moltes. Es clar que aquest no cobra "royalties".

Biblioteca Al K-2 con K-2-R
(Quitamanchas eficaz)

"DON PELAYO" i ELS MOROS

La història d'Espanya és una demostració de com a vegades la història s'equivoca. I aquí, a més, s'ha equivocat absolutament. Les conclusions a les quals ha arribat el nostre docte medievalista fan escriure a tota persona amb cinc dits de front. Ara podreu llegir el com i el perquè de la desfeta nacional. I veureu com això no s'improvitza amb cinc dies sinó que ja ve de lluny i de molt lluny, concretament dels besavis dels avis dels nostre besavis, línia materna, evidentment, Endavant, i que us es-cruixiu bé.

La culpa de tot la té un canibal muntanyenc que es deia Pelayo. Aquest espécimen especialment primitiu d'home vivia d'arrels, pinyons, matafaluga i canaris morts d'accidents. I veia amb enveja com els moros cultivaven la terra i vivien de la cacera. També es delia per les cases en les que vivien i per les dones netes i lluentes que els acompanyaven. Ell sempre s'arrossegava per les muntanyes de mala manera i no tenia mai lloc per dormir. I pitjor encara, les necessitats sexuals havia de satisfer-les amb l'animalot

que tingué més a ma. Ja teniu doncs un panorama de què va ser la Reconquesta dels espanyols: l'acció desesperada d'una colla de carcamals que volien viure amb l'esquena dreta. I van aconseguir-ho tan bé que encara els hi dura el "xollo". Però tornem al nostre En Pelayo. Ara el trobem assegut dalt una trona que fa patxoca. Han passat dos anys d'ençà que va decidir deslliurar la península i ja viu com un senyor tot pensant-se que és el rei del món. I va decidir que l'estat en minúscula que havia fundat neces-

sitava lleis positives que, vingudes de Déu, justificessin la seva funció social. I vet aquí el naixement del primer estat orgànic de dret del qual la memòria te recorda. No passarem a enumerar totes les lleis del sàtrapa de les muntanyes. Direm, però, que l'alfa i l'omega d'aquell còdigo era el següent principi: "Garrot es lex i dura lex".

Però ja sabeu com s'escrivi la història i ara resulta que aquell fill de la muntanya era un patriota de la primera època. I que això de "los hombres y las tieras" ja ho pensava el bon Pelayo en aquells temps tan reculats.

Una bassa de merda, senyors i senyores que em llegiu. I els pobres moros, que aquells sí que eren llestos, s'han vist postergats per generacions i generacions. I tot perquè no els

hi agradava el porc ni els porcs.

Ara els membres de "La Pipa d'en Roc", convertits a poc al credo musulmà, de les excel·lències del qual donem públic testimoni, volem reivindicar els moros d'abans. Tot pen-

sant que una vegada més els caps florits de la civilització es varen haver d'enfrontar amb els caps peluts de la barbàrie. I com que a duresa cranial no els guanya ningú als primitius, així ens va.

seva memòria. I nosaltres, els seus profetes us recordem que el seu cel és l'hostia i no el de la competència romana, que és filla i beneiteria. I a viure que són quatre dies.

Que Alà us tingui en la

Mulhafems Al Raïm

EL NOSTRE VIATGE D'ESTIU

Ja us vàrem avisar la setmana passada del formós viatge que patrocinat per la nostra publicació fascicula-se us venia a sobre. Ja és aquí, el viatge, és clar. Però lamentablement totes les cinc mil places han estat ocupades pels nostres lectors dels països catalans del golf pèrsic, que paguen en betzina i això no són punyetes.

De tota manera no us desesperareu que ara mateix us explicarem de quina manera pensem passar-nos-ho bé i serà gairebé com si hi fossiu.

1 d'Agost: trobada de tot l'equip excursionista a la muntanya de Montserrat a donar gràcies pel felicitat que ens espera. Després hi haurà un vernissatge a base d'aromes de la mateixa muntanya que servirà un mossen de l'entitat. (Extensió a peu a la cova en dues modalitats: descalços els massoquistes i calçats les persones normals).

2 d'Agost: l'avió ens deixarà al camp de concentració de Mathausen on uns joves nacionalsocialistes de la localitat faran una exhibició casolana d'holocaust. Demanen que els hi portem el jueu ja que ells han acabat els propis. Dinarem cara al sol i res romana portar la camisa nova que tu vares bordar en el roig d'ahir.

3 d'Agost: jornada arqueològica a Atenes. S'avisava que ara ja no deixen robar estàtues i que les que hi ha al Prado, al british museum i al Louvre no tenen res a veure amb la barra dels respectius governs que no les tornen. (Viatge optatiu a l'antiga presó de Theodorakis. Re-

comenat per proges i altres herbes).

4 d'Agost: no anirem enlloc, o sia que podreu fer tot el que voldreu: dins un ordre, és clar, que us pensàveu. Són com canalla, se us dona una mica i voleu prendre-ho tot, és que no reniu modos ni vergonya. A callar doncs.

5 d'Agost: a Thailandia que ens esperen les morenes. Dia lliure i feu el què podeu. Les senyores i demés element femení seran acompanyades per un guia a unes interessants excavacions a les afores de la ciutat, un recorregut que no

dubtem serà molt pedagògic. (Extensió especial per senyores a la tribu dels

Phija-Larhka, col·lectivitat de molt prestigi entre el sexe bonic).

6 d'Agost: a missa tots. Encara que el diumenge va ser ahir el dia va ser massa ple d'emocions per a pensar-hi, per la qual cosa hi anem avui. I ja que els pecats seran, sense dubte grossos, oficialrà la cerimònia el mateix Papa a la mateixa Capilla Sixtina. Hi haurà confessió en tots els idiomes menys en thailandès, què us pensàveu!

7 d'Agost: nihil obstat. Swimming party.

8 d'Agost: visita a les mines d'estany de Bolívia. Caminada llarga i pesada però de molt de profit cultural. Hi haurà un col·loqui amb els miners en el qual ells ens explicaran de quina manera les passen putes.

10 d'agost: un dels dies importants de l'excursió doncs visitarem simultàniament les mòries de Lenin i Mao traslladades per a la seva millor conservació a Groenlàndia. Diuen que ja no accepten més mòries i que la nostra ens la fotem on ens càpiga. Els esquimals presents ens faran la demostració del "ball de la foca coixa", que ve a ser l'èxit més gros de la dansa nacional d'allà.

Frescos i contents anirem a dormir a un igló. Que no se us geli... la sang.

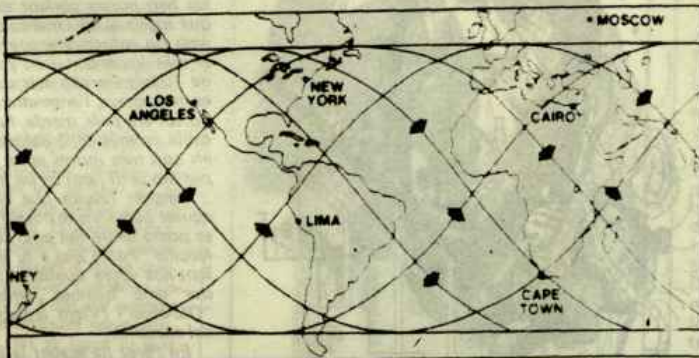
11 d'Agost: això s'acaba però abans de tornar hi

haurà un debat col·loqui sobre "present i futur de la Pipa d'en Roc", a l'edifici de l'ONU de Nova York. Presentarà la ponència en anglès el mateix Carter. La francesa la seva senyora i la catalana l'honoràble i en Joan. Aperitiu i ball de comiat amb lligue inclòs. (El ball gratuït però el lligue no tant). (Hi ha extensió a "Fer Punyetes", última meravella del màgic Waly Disney).

12 d'Agost: si arribem bé el previst acte d'acció de gràcies i de contricció davant la Moreneta es deixarà per més endavant. I si no arribem bé que ens valgui la mare de Déu i tots els Sants. L'enumeració exhaustiva dels quals renuncio ara mateix de fer.

Vituperare et Ride

Pregunta: ¿què va passar el 9 d'agost?.

Qualsevol semblança amb la ruta del "Skylab" es pura coincidència

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
Apartat de Correus, n. 52 Mataró
ISBN 84-85539-01-X
ISBN 84-85539-00-1 (OC)
Dip. Leg. B-34.263-1978

Fotocomposició: Copisteria La Juliàna-dr. Ferrero, 6 (Argentona)
Imprimeix: Impremta Mas, Gnrnl. Moia, 76 (Mataró)

Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera.
Dibuixants: Josep Novellas, Artur Palomer
Correcció: Ricart Morros i Rafeques.